

N:o 6 a.

Ank. till Riksd. kansli den 10 maj 1892, kl. 5 e. m.

Utlåtande, i anledning dels af Kongl. Maj:ts i statsverkspropositionen under femte hufvudtiteln gjorda framställningar angående anslagen till lindring i rustnings- och roteringsbesvären samt till sjöbeväringens vapenöfningar, dels ock af Kongl. Maj:ts särskilda proposition angående förhöjning i sistnämnda anslag.
(1:a U. A.)

1:o. I den kongl. propositionen angående statsverkets tillstånd och behof har Kongl. Maj:t vid punkten 6:o under femte hufvudtiteln föreslagit, att förslagsanslaget till lindring i rustnings- och roteringsbesvären, nu 60,000 kronor, måtte höjas med 6,600 kronor till 66,600 kronor.

*Angående
anslaget till
lindring i
rustnings-
och roterings-
besvären.*

I punkten 6:o af sitt utlåtande n:o 6 angående regleringen af utgifterna under nämnda hufvudtitel har utskottet anmält, att, då denna hemställan vore gjord under förutsättning af bifall till Kongl. Maj:ts, i sammanhang med förslag till förändringar i värnpliktslagen, gjorda framställning om ytterligare lindring i rustnings- och roteringsbesvären, och då jemväl motioner blifvit inom Riksdagen väckta i fråga om ytterligare lindring i rustnings- och roteringsbesvären, samt ett bifall till större eller mindre del af de i berörda syfte gjorda framställningar skulle inverka på förestående anslags belopp, utskottet skulle, efter det Riksdagen fattat beslut i anledning af förenämnda förslag och motioner,

Bih. till Riksd. Prot. 1892. 4 Saml. 1 Afd. 4 Häft. (N:o 6 a.)

hos Riksdagen göra den framställning angående detta anslag, hvartill förhållandena komme att föranleda.

Sedan numera samtliga dessa förslag blifvit af Riksdagen behandlade, får utskottet härmed afgifva sådant yttrande, som i punkten 6:o af utskottets återopade utlåtande omförmäles; och då genom Riksdagens dervid fattade beslut samtliga berörda förslag förfallit, saknar utskottet anledning till framställning i fråga om anslaget förhöjning.

I afseende å bestämmande af det belopp, med hvilket anslaget under sådant förhållande bör i 1893 års riksstat uppföras, får utskottet återopå hvad statsrådet och chefen för sjöförsvarsdepartementet till det vid statsverkspropositionen fogade statsrådsprotokollet öfver sjöförsvarsärenden den 13 januari innevarande år i ämnet anført, nemligen:

»För att bereda de rust- och rotehållare vid båtsmanshållet, hvilka utgjorde rustnings- och roteringsbesvärerna effektivt, den år 1885 beslutade lindring af trettio procent i det uppskattade värdet af dessa besvär, uppförde Riksdagen å femte hufvudtiteln ett förslagsanslag af 162,000 kronor. Sedan beslut år 1887 blifvit fattadt om båtsmanhållets vakanssättning har, vid det förhållande att för alla vakanssatta rotar lindringen skall utgå medelst afdrag å vakansafgiften och icke genom utbetalning från statsverket, anslaget i mån af vakanssättningens fortgång blifvit nedsatt samt utgör för närvarande 60,000 kronor. Med hänsyn till den fortgående vakanssättningen borde detta belopp, på sätt marinförvaltningen äfven föreslagit, för år 1893 ytterligare nedsättas till 40,000 kronor. Men enär Kongl. Maj:t i sammanhang med förslag till förändringar i värnpligtslagen beslutat föreslå Riksdagen medgifva en ytterligare lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna af tjugoprocent utaf deras uppskattade värde, föranledes häraf behof utaf en förhöjning, som, då det eljest för 1893 till beredande af lindring af trettio procent erforderliga anslag skulle uppgå till 40,000 kronor, lärer böra beräknas till två tredjedelar häraf eller 26,666 kronor 67 öre; hvarigenom anslaget för år 1893 torde böra bestämmas till i jernadt tal 66,600 kronor.»

Med anledning af hvad sålunda förekommit, finner sig utskottet föranlåtet hemställa,

att förslagsanslaget till lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna för år 1893 må nedsättas från 60,000 kronor till 40,000 kronor.

Angående
anslaget till
sjöbevä-
ringens
vapen-
öfningar.

2:o. I statsverkspropositionen har Kongl. Maj:t, under förutsättning af bifall till föreslagen tillökning i öfningstiden för värnpliktige, i punkten 8:o föreslagit, att det till sjöbeväringens vapenöfningar an-

visade förslagsanslag, 72,400 kronor, måtte förhöjas med 112,600 kronor till 185,000 kronor.

I punkten 8:o af sitt ofvannämnda utlåtande har utskottet anmält att, då denna Kongl. Maj:ts framställning voré gjord under förutsättning af bifall till Kongl. Maj:ts i särskild proposition till Riksdagen väckta förslag angående tillökning i öfningstiden för värnpligtige, samt jemväl åtskilliga inom Andra Kammaren i hithörande ämnen väckta motioner afsåge frågor, som på förevarande anslags bestämmande hade inflytande, skulle utskottet framdeles, efter det Riksdagen fattat beslut i anledning af Kongl. Maj:ts berörda förslag och de omförmälda motionerna, hos Riksdagen göra den framställning angående detta anslag, hvartill förhållandena komme att föranleda.

Sedan Riksdagen i berörda afseenden fattat beslut, har Kongl. Maj:t i en den 29 nästlidne april till Riksdagen aflåten proposition (n:o 66) föreslagit, att anslaget till sjöbeväringens vapenöfningar samt beklädnad och ersättning därför måtte förhöjas med 27,600 kronor, eller från nuvarande belopp 72,400 till 100,000 kronor.

Uti det vid denna proposition fogade statsrådsprotokollet öfver sjöförvarsärenden har departementschefen till en början erinrat, att den i statsverkspropositionen ifrågasatta förhöjningen af detta anslag varit beräknad för öfning under den för år 1893 föreslagna öfningstiden af 66 dagar så väl utaf de värnpligtige, hvilka hittills varit vid flottan vapenöfningsskyldige, antagna till en styrka af 1,000 man, som äfven utaf de 500 man värnpligtige, hvilka, afsedda för sjöbefästningarnes vid Karlskrona försvar och förut öfvade vid armén, skulle tillhöra flottan samt förläggas och öfvas å Kungsholms fästning.

Genom de beslut, Riksdagens kamrar den 6 och 7 nästlidna april fattat, hade, fortsätter departementschefen, Kongl. Maj:ts framställning angående förlängd öfningstid för de värnpligtige blifvit afslagen, till följd hvaraf den förhöjning i anslaget till sjöbeväringens vapenöfningar, som beräknats för 1,000 man under den till 66 dagar antagna öfningstiden, icke vidare blifvit erforderlig. Deremot hade Riksdagen genom sedermera fattade beslut i fråga om uppsättandet af en fästningsartilleri-corps för sjöbefästningarne vid Karlskrona samt angående anslag till sängservis och beklädnad för de för sjöbefästningarne afsedda värnpligtige möjliggjort dessas öfvande vid flottan redan under år 1893, hvarför det för desse värnpligtiges öfvande beräknade behofvet af förhöjning i nu förevarande anslag fortfarande kvarstode, dock endast med den lägre siffra, som, med användande af de utaf marinförvaltningen gjorda beräkningar, belöpte på den enligt gällande bestämmelser för

år 1893 stadgade öfningstid af 42 dagar. Denna förhöjning skulle då uppgå till 17,808 kronor.

Då en förändring uti ifrågavarande anslag sålunda nu borde ega rum samt då, på sätt departementschefen till statsrådsprotokollet den 13 januari innevarande år påvisat, det nuvarande anslagsbeloppet visat sig otillräckligt för den vid flottan redan vapenöfningsskyldiga styrkan, emedan detta belopp blifvit beräknadt under förutsättning att öfningarne skulle komma att ske i land, men dessa, till följd af brist på kasernutrymme, hittills måst och fortfarande måste ske ombord å fartyg, hvilket medförde större kostnader, hade departementschefen ansett, att, samtidigt med förberörda, af den tillkomna beväringstyrkan föranledda förhöjningen, en ytterligare ökning af anslaget borde ega rum, så att detsamma måtte komma att närmare motsvara de kostnader, som deraf skulle utgå; och enär anslaget under år 1890 måst öfverskridas med 16,644 kronor samt under år 1891 med 8,618 kronor 37 öre, ehuru den under dessa år öfvade styrkan icke uppgått till 1,000 man, samt förhöjda utgifter från anslaget vore att motse så väl i följd af det årligen tillväxande antalet värnpligtige som af den för år 1893 och följande år till 42 dagar ökade öfningstiden, syntes en ytterligare förhöjning af anslaget med 10,000 kronor utöfver ofvanberörda 17,808 kronor vara erforderlig för att anslaget skulle kunna någorlunda motsvara de utgifter, som med detsamma skulle bestridas. Anslaget borde alltså bestämmas till i rundt tal 100,000 kronor.

Då utskottet icke haft något att erinra emot Kongl. Maj:ts sistberörda framställning, får utskottet hemställa,

att anslaget till sjöbeväringens vapenöfningar samt beklädnad och ersättning därför, 72,400 kronor, må höjas med 27,600 kronor till 100,000 kronor.

Stockholm den 10 maj 1892.

På statsutskottets vägnar:

GUSTAF SPARRE.